

A tisztítótűzről (3.)

Emmanuel nővér interjúja Maria Simma-val (Sonntag. Vorrarlberg. kb. 1988.)

Nagyon ajánlom Szent Brigitta imáit is, ezek igen javasoltak a szenvedő lelkek részére. Ezt is megkaphatják a plébánosuknál vagy könyvkereskedésekben. Hozzáfűznék még egy fontos dolgot. A szenvedő lelkek már semmit sem tehetnek saját magukért. Teljesen tehetetlenek, s ha az élők nem imádkoznak értük, tökéletesen elhagyatottak. Ezért fontos realizálni, milyen hatalmas erő van a kezünkben mindnyájunknak ahhoz, hogy könnyítsünk a szenvedő lelkeken. Az embernek eszébe se jutna, hogy ne segítsen egy gyermeknek, aki a szeme előtt leesett egy fáról, és szörnyen megütötte magát. Természetesen mindent megtenne érte. Ugyanígy, szívünkön kell viselnünk ezeket a lelkeket, akik mindent mitőlünk várnak, s akik függnek legkisebb felajánlásunktól, legkisebb imánktól, hogy könnyítsunk a kínjaikon. S talán ez a legszebb módja a szeretet gyakorlásának. Gondolok például az irgalmas samaritánusra az Evangéliumból, aki az út szélén fekvő félholt sebesült emberen segített. Ez a sebesült teljes mértékben egy arra járó ember jó szívetől függött.

- És Mária, miért nem lehet érdemet szerezni a purgatóriumban, amikor a Földön lehet érdemet szerezni?

- Mert a halál pillanatában az érdemszerzésnek vége van. Míg a földön élünk jóvátehetjük azt a rosszat, amit véghezvittünk. A szenvedő lelkek irigylik tőlünk ezt a lehetőséget. Még az angyalok is féltékenyek ránk, hogy lehetőségünk van a növekedésre mindaddig, amíg a földön vagyunk.

- De a szenvedés megjelenése életünkben gyakran lázadást kelt bennünk és nehezen fogadjuk el. Hogyan éljük meg a szenvedést, hogy gyümölcsöt hozhasson?

- A szenvedés Isten szeretetének legnagyobb bizonyítéka. És ha jól felajánljuk, sok lelket nyerhet meg.

- De hogyan fogadjuk el a szenvedést, mint ajándékot - azt mondja: ajándék - és nem, mint büntetést, aminek gyakran tűnik?

- Mindent a Szent Szűznek kell odaadni. Ő tudja legjobban, kinek van szüksége erre vagy arra a felajánlásra, szenvedésre, hogy üdvözüljön.

A szenvedéssel kapcsolatban szeretnék idézni egy tanúságtételt, amelyet Mária mesélt. 1954-ben történt. Egy sereg halálhozó lavina zúdult le egy falura, Mária faluja mellett. És később megtudták, hogy további lavinák zúdultak le, de valami megállította őket, egész csodálatos módon a falu előtt úgy, hogy semmi kár nem esett. Ebben a faluban volt egy asszony, aki előzőleg meghalt. 30 évig volt beteg, igen gyenge ápolásban részesült. Rengeteget szenvedett 30 éven át. Minden szenvedését a községe javára ajánlotta fel. A lelkek elmondták Máriának. Hogy ennek az asszonynak a felajánlása miatt nem érte a falut lavina, mert ő felajánlotta a szenvedéseit és türelemmel viselte őket, és Mária azt mondta, hogy ha egészséges lett volna, nem tudta volna így megvédeni a falut.

A türelemmel elviselt szenvedés által több lelket lehet megmenteni, mint imádsággal.

Ne tekintsük a szenvedést mindig büntetésnek, el lehet fogadni engesztelésnek is, nemcsak sajátmagunkért, hanem másokért is. Krisztus maga volt az ártatlanság és Ő szenvedett a legtöbbit a mi bűneink engesztelésére. Csak a mennyben fogjuk majd megtudni, mi mindent kaptunk meg a türelemmel elviselt szenvedés árán, amelyet egyesítettünk Krisztus szenvedésével.

- Mária, a szenvedő lelkek lázadoznak-e a szenvedésük miatt?

- Nem, ők akarják a tisztulást. Megértik, hogy ez szükséges.

- És mi a szerepe a megbánásnak, a bűnbánatnak a halál pillanatában?

- A bűnbánat nagyon fontos. A bűnöket minden esetben megbocsátják, de megmaradnak a bűnök következményei. Ha teljes búcsút akarunk elérni a halál pillanatában – vagyis egyenest a mennybe menni – a léleknek szabadnak kell lennie minden kötöttségtől.

Most egy nagyon jelentős tanúságtételről szeretnék beszámolni, amelyet Mária elmesélt nekünk. Megkérték, tudakozódjék egy asszonyról, akiről a rokonsága azt hitte, elveszett, mert rettenetes rossz életet élt és nagy bűnöket követett el. Baleset érte: kiesett a vonatból és meghalt. És egy lélek azt mondta Máriának, hogy ez a nő megmenekült a pokoltól, mert halála pillanatában azt mondta Istennek: Igazad van, hogy elveszed tőlem az életet, mert így nem bírlak többé megsérteni Téged. És ez kitepte belőle minden bűnét.

Tehát ez nagyon jelentős, mert azt mutatja, hogy a megbánás egyetlen lendülete a halál pillanatában megmenthet minket. Azt nem mondhatjuk, hogy elkerülte a purgatóriumot, de nem jutott a pokolba, amelyet talán megérdemelt volna bűnössége miatt.

- Mária, most a halálról szeretnék kérdezni. Van-e egy idő, amikor a léleknek még van lehetősége Isten felé fordulni – még egy bűnös élet után is – mielőtt belépne az örökkévalóságba, vagyis a látszólagos halál és a valódi halál között?

- Igen, igen. Az Úr mindenkinek ad pár percet, hogy megbánja a bűneit, és elhatározza: hajlandó vagyok, vagy nem vagyok hajlandó Isten látására. Az ember látja élete filmjét. Ismerek egy embert, aki hitt az Egyház előírásaiban, de nem hitt az örök életben. És egy napon súlyos beteg lett, kómába esett, és akkor egy szobában látta magát egy táblával, amelyre fel volt írva minden tette, a jók is és a rosszak is. Aztán a tábla eltűnt, a szoba falai is. és minden végtelenül szép volt. Aztán magához tért a kómából és elhatározta, hogy megváltoztatja életét.

- Igen, ez nagyon hasonlít ahhoz, amit az „Élet az élet után”-ban olvashatunk, ez a fényélmény és aztán a visszatérés a Földre. De ezek az emberek nem tudnak többé újra úgy élni, mint ahogyan akkor éltek, amikor még nem látták ezt a világosságot. De Mária, a halál pillanatában Isten ugyanazzal az intenzitással tárja fel magát minden lélek előtt?

- Mindenkinek megadatik az élete megismerése és az eljövendő szenvedés is. De ez nem egyforma mindenki számára. Az Úr megnyilatkozásának intenzitása az egyes ember életétől függ.

- Mária, az ördögnek van-e engedélye arra, hogy megtámadjon minket halálunk pillanatában?

- Igen, de az embernek birtokában van a kegyelem, hogy ellenálljon neki és visszautasítsa. Mert ha az ember nem akarja, az ördög semmit sem tehet.

- És amikor valaki tudja, hogy hamarosan meghal, a maga véleménye szerint hogyan készülhet fel rá a legjobban?

- Mindent adjon át Istennek. Ajánlja fel minden szenvedését. Örüljön Istennek.

- És hogyan viselkedjünk egy haldoklóval? Mi a legjobb, amit az érdekében tehetünk?

- Minden esetben sokat imádkozni. És felkészíteni az illetőt a halálra, meg kell mondani neki az igazat.

- És mit tanácsolna Mária annak, aki már itt a Földön szentté szeretne válni?

- Legyen nagyon alázatos. Nem szabad az embernek Önmagával foglalkoznia, a gőg a gonosz leghatásosabb csapdája.

- És Mária, meg tudná-e mondani, kérheti-e az ember Istent, hogy a Földön járja meg a purgatóriumot, hogy ne kelljen megjárnia a halál után?

- Igen, tudok ilyenről.

Egy pap és egy leány, akik mindketten betegen feküdtek a kórházban, és a lány azt mondta a papnak, hogy azt kéri az Úrtól, hadd szenvedhessen a Földön annyit, amennyi szükséges ahhoz, hogy egyenest a mennybe menjen. És a pap azt mondta neki, hogy ő saját maga nem meri ezt kémi. És egy apáca volt mellettük, aki hallotta az egész beszélgetést. Aztán a lány

meghalt, aztán a pap is, és ez a pap megjelent az apácának és azt mondta neki: „Ha olyan bizalmam lett volna, mint annak a lánynak, én is egyenest az égbe mentem volna.”

- Köszönjük ezt a szép tanúságtételt, Mária. (folytatjuk)

(TCS XXIV/4.)